

Oxi

Parannukseen kehoitawainen

Sirsi,

Joka on kokonpandu

Nykyisen Sodan ajalla.

Wasa,

Brändäty S. W. Londicerisdä: 1790.

Beisatan kuin: Oh! Herra älä wihasas te.

Jo herää ylös Suomen maa! Syn-
tidäs tundemahan, Jotk' owat kyllä
raskahat. Kuyee jo katumahan; Sill
Herran kädes witsa jo, Joll' rangaitse-
maan ruwenn' on, Eät' surutoinda
kansaa.

2. Nytt Sota suuri surutta, Ja
tandit takso tappa, Näkkä wuosilla
uhatan, Nytt monda myös maan
paikkaa; Sijs kälkäm Herran tngö
wiel, Armoo kerjäten, oikiall tiel, Pyt-
käm lepnttä wihaa.

3. Jos tahdom syntä kysyä, Mist'
tämä kaikki tulee, Niin tänty sinä py-
syä, Et' ansainnet sen olem, Sill' nuo-
ruus pahoi tapoi tänä, Wanhois
wast' hakoisuus myös näy. Armatada
Herra wielä.

4. Muttt pyhäät ovat wähenmet, Usko-
wat ovat harwat, Syndisten joukko
enänmet, Waikk päät jo ovat harmaat,
Ei tiedä Herran pelwost wiel, Waan
suruttomast synnin tiel, Waicda koh-
den surmaa.

5. Se on suur Herran laupius, Et-
tem wiel ole hukku; Sill hänen ar-
mons ain on us, Waikk moni synnis
mukku; Hän joka päätwä odotta, Ja
armo-kätens kokotta, Ei yhdengän
sois hukku.

6. Muttt ellem tahdo kändyä, Waan
aina synnis eläm, Niin Herra tahdo
lisätä, Rangaistust meidän päällem,
Kyll hän on tosin armoinen, Muttt
wihdoin sangen hirmuinen, Jos pa-
rannust ej tehdä.

7. Siis ota waari sielustas, Ill' an-
simas pettää, Tain häjyn maailman
hekumald', Kuin kadoturen wetä, Ku-
koile Herraa hartabast, Ett simas
awais aikauans, Näkemään sinun
häätäs.

8. Käy edes armo-istuiinen, Pange
nöyrydes maahan, Kukoile kauta Chri-
sturen, Niins olet arvon saawa, Uno,
estt

etti ja kolkuta, Ei Herra tahdo sulkea,
Waan awaa armon owen.

9. Kukoile edest Kuningaan, Ja
kaiken Esiwallan, Ett Herra heittä
wahwistaa, Ja wihollisen talla, Ollis
ain tuskis apuna, Neuwois myös joh-
dattajana, Jost wihollinen häpe.

10. O! Suuri Rauhan Ruhtinas,
Suo meidän vielä maistaa, Suloi-
sta Rauhan sanomaa, Ann armos
aina loista, Herätä ylös syndisi, Wah-
wista uskoon kändywi. Mut rakas
Jesu, Amen.

